

en Tvangsparagraf for de kommunale Gymnasieskoler i Lærerlønningssloven, og jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at denne Paragraf ikke findes i den Betænkning og det Udkast, som Lønningskommissionen afgav; og naar den ikke findes der, var det ikke, fordi vi ikke var blevet gjort opmærksom paa, at Ønsker i den Retning var fremme. Jeg har som Formand for det Udvalg i Lønningskommissionen, der arbejdede med en Del af disse Spørgsmaal, gentagne Gange været præsenteret for denne Tanke og dette Krav af Repræsentanter for Lærere ved kommunale Gymnasieskoler. Men jeg var meget ængstelig ved, at der blev givet en saadan lovhjemlet Ligestilling, ligesom jeg i det hele taget er noget betænkelig ved, at man ved Lov fastslaar i alle Enkelt-heder, hvad en kommunal Tjenestemand skal være lønnet med; thi det forekommer mig, at vor Stilling overfor Statens Tjenestemænd og overfor kommunale Tjenestemænd er noget forskellig.

For Statens Vedkommende kan vi her give de og de Udgiftsregler, og vi har ogsaa Haand i Hanke med Indtægtsreglerne; vi kan, som vi gjorde, da den store Tjenestemandslov var til Behandling, lade en Udgiftslov som Tjenestemandsloven ledsage af Indtægtslove som de omtrent samtidig vedtagne Skattelove. Men for Kommunernes Vedkommende staar vi overfor en anden Arbejdsgiver, der har sin egen Økonomi at arbejde med. Baade naar vi har haft Spørgsmaal om Politibetjentlønninger og om andre kommunale Lønninger for til Afgørelse her i Tinget, har jeg for mit Vedkommende næret Betæneligheder ved, at der fra Lovgivningsmagtens Side blev fastslaaet, at saadan og saadan skal den kommunale Arbejdsgiver lønne sine Tjenestemænd. Jeg synes, at der i nogen Grad maa være et frit Spillerum for denne i øvrigt selvstændige Arbejdsgiver. Lønnen maa noget afpasses efter de Krav, som vedkommende Arbejdsgiver, altsaa i dette Tilfælde vedkommende Kommunalbestyrelse, stiller til sine Tjenestemænd, den Arbejdsydelse, der kræves af dem, og det Niveau, som det i det hele taget forlanges, deres Uddannelse skal være paa. Jeg synes, at det vilde være rigtigere i det hele taget at lade Kommunerne have nogenlunde fri Raadighed over, hvorledes de her vil stille sig.

I Lærerlønningsslovens § 3 har vi efter min Mening helt og fuldt fastslaaet, at det og det skal ydes for det og det Antal Ti-

mer, nemlig det og det Antal Kroner pr. Aar for det og det Antal Timer pr. Uge. Jeg havde, som sagt, i Lønningskommissionen Betæneligheder ved at gaa med til at indføje en saadan Bestemmelse, og andre af Kommissionens Medlemmer havde lignende Betæneligheder. Men da Spørgsmaalet blev rejst paa ny i Folketingets Lønningsudvalg og oven i Købet rejst af Repræsentanter for Kommuner, som havde kommunale Gymnasieskoler, gik jeg og andre med til, at denne Bestemmelse kom ind. At nu den Ængstelse, som vi oprindeligt nærede, i alt Fald ikke har været helt ubegrundet, forekommer det mig, at dette Lovforslags Fremkomst og Forhistorie og den Protest, som er rejst fra Kommunalbestyrelsernes Side, bærer tilstrækkeligt Vidnesbyrd om. Kommunernes Repræsentanter har ment, at det vilde være betænkeligt at gaa med til de fulde Konsekvenser af Lærerlønningsslovens § 3, og har navnlig protesteret mod, at Lønningsregelen gennemførtes for de saakaldte „andre fastansatte Lærere og Lærerinder“. Og her staar vi efter min Mening ikke alene overfor et økonomisk Spørgsmaal, men tillige overfor dette, at med 24 Timers ugentlig Undervisning og med den Løn, der er fastsat for de i § 1139, tror jeg, det er, i Tjenestemandsloven opførte Tjenestemænd, faar de kommunale Gymnasiers Lærere og Lærerinder en gunstigere Stilling end de tilsvarende Lærere og Lærerinder ved de kommunale Melleml- og Realskoler. Derfor synes jeg, det er rigtigt, naar Kommunerne siger, at der er et Misforhold til Stede, en ligefrem Urimelighed, og paa den Ulighed, som her er til Stede, vil dette Lovforslag, hvis det bliver gennemført, raade Bod.

Om det saa samtidig gennemfører saa store økonomiske Lempelser for Kommunalbestyrelserne, at man fra den Side kan acceptere de Vilkaar, der derefter bliver for Driften af kommunale Gymnasieskoler, er et andet Spørgsmaal. Jeg tror, at som Forholdene er kommet til at ligge, er det forelagte Lovforslag et nødvendigt Korrektiv til Lærerlønningssloven. At det ogsaa er et tilstrækkeligt Korrektiv til Lærerlønningssloven, er jeg ikke helt sikker paa; men det maa vi nærmere undersøge. Jeg kan i alt Fald tilsiige den højtærede Minister mit Partis Støtte til at fremme dette Lovforslag gennem Udvalgsbehandlingen og paa dets videre Gang gennem dette høje Ting.